

Angkor Wats fremtid?

for at kunne besvare dette spørgsmål er det nødvendigt, at analysere nogle af de faktorer, som har haft en afgørende indflydelse på bevarelsen og helst en yderligere forbedring af de herskende forhold.

1. Negative faktorer

A. Erfaringen viser med al tydelighed, at holdes den frodige vegetation bestående af planter og især junglens træer ikke nede, vil værdierne udover at blive overgroet blive ødelagt i og med, at bygningerne vil blive «sprængt» af rødderne og smuldre.

B Ukvalificeret arkæologisk forskning og restaurering.

C. Den stadig stigende strøm af turister kan være en fordel, men også en trussel.

2. Positive faktorer

A. Angkor Wats historiske betydning bevirkede, at det blev føjet til UNESCO's Verdensarvsliste, og dermed fik økonomi og rammer, der sikrede en vis kvalitet med hensyn til vedligeholdelse og fremtidig forskning.

B. Turismen har allerede, men vil også fremover tilføre landet støt stigende indtægter i form af hårdt savnet fremmed valuta. Disse indtægter har og vil få øget afsmittende effekt på flere planer eksempelvis på de stedlige myndigheder og den stedlige befolkning.

Overgrowing

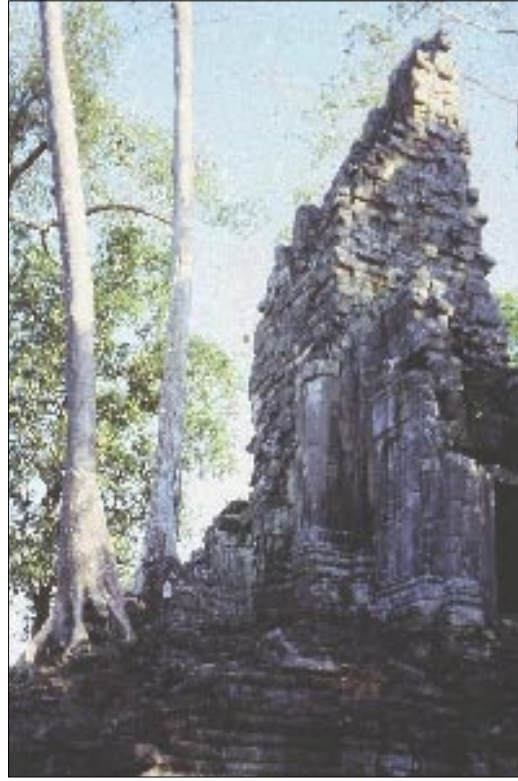


Sprængning – smuldring af bygningsværker



Overvågning kunne bestå i overholdelse af forbuddet motorkørsel og advarsler mod miner og slanger.





Vejnettet forbedres, men tages der hensyn til den kræftfremkaldende asfalt, som arbejderne udsættes for?





Arkæologisk forskning og restaurering.

Indien og Vietnam (under dets besættelse) har tidligere forestået en restaurering af Angkor Wat, men efter at professionelle arkæologer havde kritiseret disse vietnamesiske og indiske forsøg på at genskabe fordums herligheder, resulterede det i, at det besluttedes at overlade restaureringsarbejdet og forskning til især japanske, franske og tyske organisationer.

En af disse er German Apsara Conservation Project (GACP), som er en organisation, der arbejder for at beskytte guddomme og nymfer og andre basrelieffer fra skade. En undersøgelse foretaget af denne organisation konkluderede, at omkring 20 % af gudebillederne var i en meget dårlig tilstand, primært på grund af naturlig nedbrydning, men delvis også grundet ødelæggelser fra tidligere bevaringsforsøg.

Det var en klog beslutning, som imidlertid også skyldtes, at da den tyske arkæolog Heinrich Schliemann i 1870. erne udgravede ruinerne i Troja i den nordlige del af Tyrkiet, ødelagde han fremtidig forskning, da hans motiver tilsidesatte og hindrede videre forskning. Kritikken af Schliemann gik på, at han stræbede efter personlig berømmelse, og på at «beslaglægge» skatte, som i dag kan ses på museum i Berlin.

Den arkæologiske udgravning af Troja blev i **1998** tilføjet til UNESCO's Verdensarvsliste.

Arbejdet i vore dage inkluderer reparation af sammenstyrtede sektioner, af strukturen og forhindring af yderligere sammenstyrning.

Et eksempel herpå er, at den vestlige facade på det øvre niveau har været støttet af piller siden **2002**, Restaureringsarbejdet har derudover bl.a. været foretaget af et japansk hold, som færdiggjorde restaureringen af det nordlige bibliotek i det ydre indelukke i **2005** og af World Monuments Fund, som begyndte arbejdet med at restaurere: Kærningen af havet af mælk i **2008**.